



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J.Ř.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2018, č. j. PK-DSH/2120/18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2019, č. j. 17 A 98/2018 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Horšovský Týn ze dne 19. 12. 2017, č. j. 148/2017/PD, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 4 písm. c) citovaného zákona, neboť dne 17. 6. 2017 ve 21:40 hodin, na silnici I. tř. č. X v obci X, v ulici X, v blízkosti čerpací stanice Shell, jako řidič motorového vozidla Škoda Octavia, RZ X, při předjíždění před ním jedoucího vozidla nerespektoval vodorovnou dopravní značku V13 (šikmé rovnoběžné čáry), vjel s vozidlem na plochu vyznačenou touto dopravní značkou, následně nerespektoval vodorovnou dopravní značku V1a, kterou přejel, když dokončil předjíždění přes protisměrný odbočovací pruh, za což mu byla uložena pokuta 1 500 Kč a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč. V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný podané odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl. Nesouhlasil s tím, že žalobci bylo znemožněno podat námitku podjatosti ve správním řízení, neboť mu byl sdělen seznam možných oprávněných úředních osob a měl možnost namítat jejich podjatost. Námitka uplatněná v řízení před soudem nebyla včasná ani dostatečně

konkrétní. Za nedůvodné považoval i tvrzení žalobce, že neporušil dopravní značku V1a (podélná čára souvislá). Nesdílel ani jeho názor o nedostatečné určitosti výroku prvostupňového rozhodnutí. Nedůvodná byla i námitka týkající se nevěrohodnosti policistů. Správní orgány se dostatečně zabývaly i otázkou, podle kterého zákona bylo namísto přestupek posuzovat.

II. Argumenty kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika žalobce

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel uvedl, že mu sice byla sdělena jména osob zařazených na pozici referenta na úseku dopravně správních agend, ovšem nevěděl, která osoba konkrétně bude jeho věc rozhodovat; tuto skutečnost se dozvěděl až z napadeného rozhodnutí žalovaného, tedy opožděně. S touto argumentací se krajský soud nijak nevypořádal. Nesouhlasil ani s tím, že jím vznesená námitka podjatosti nebyla dostatečně konkrétní. Poukázal na to, že pokud by tomu tak skutečně bylo, pak se jednalo o „vadu podání“ a měl být vyzván k odstranění vad a měl být poučen o tom, že pokud tak neučiní, nebude soud k jeho námitce přihlížet. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 105/2009 - 92. Současně uvedl, že podle jeho názoru byla námitka podjatosti vyjádřena dostatečně konkrétně, neboť uvedl, že Mgr. Č. vědomě nevyhověl žádosti o sdělení informace o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat. Poukázal na to, že příčinou postupu Mgr. Č. byl zřejmě jeho negativní vztah ke zmocněnci stěžovatele. Konstatoval, že nerozumí tomu, proč by měl v žalobě podrobně rozebírat důvody podjatosti, když v rámci ní nemohl námitku podjatosti ani podat.

[5] Stěžovatel na podporu svého tvrzení poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 8 As 166/2018 - 30, který se podle něj zabýval velmi obdobnou situací, a na který upozornil již v řízení před krajským soudem (resp. na jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 197/2016 - 34). Krajský soud proto pochybil, pokud nepostupoval v souladu se závěry plynoucími z tohoto rozsudku. Upozornil na to, že pokud by se Nejvyšší správní soud chtěl v nyní posuzované věci odchýlit od tohoto rozhodnutí, bude nutné věc postoupit rozšířenému senátu.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti neztotožnil s tím, že krajský soud vypořádal nesprávně námitku týkající se podjatosti. Upozornil na obsah spisu, ze kterého bylo patrné, že stěžovateli byl okruh oprávněných osob sdělen. Poukázal také na skutečnost, že stěžovatel uplatnil požadavek na sdělení oprávněné osoby v typizované podobě.

[7] Stěžovatel se v replice ohradil vůči označení jeho žádosti jako „typizované“. Znovu zopakoval, že nesouhlasí s tím, že byl řádně informován o oprávněné osobě a že by jím vznesená námitka podjatosti byla obecná. Konstatoval, že i pokud by považoval žalovaný jeho jednání za „účelové“ nebo „obstrukční“, nezbavovalo by ho povinnosti postupovat v souladu se zákonem.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížnosti uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud nezjistil, že napadený rozsudek trpí vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že vystihl podstatu věci a při posouzení věci vycházel z relevantních skutečností.

[11] Podle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, *[o] tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*

[12] K námitce podjatosti Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketní odvolání doručené tomuto orgánu dne 15. 1. 2018, přičemž jeho součástí byla také žádost o poskytnutí informace, kdo bude v jeho věci rozhodovat. Usnesením ze dne 16. 1. 2018 byla tímto orgánem stěžovateli určena lhůta pro doplnění podání a zároveň mu byl sdělen okruh osob, které byly oprávněny vést řízení o jeho odvolání, mezi nimiž byl uveden i Mgr. J.Č.. Krajský soud z uvedeného dovodil, že stěžovatel měl možnost namítat podjatost osob, jejichž jména mu byla známa, avšak této možnosti ve správním řízení nevyužil. Uvedl, že „*teprve v řízení před soudem žalobce pouze obecně tvrdí, že v rozhodnutích se oprávněná úřední osoba Mgr. J. Č. vyjadřuje kriticky o častém zmocněnci Ing. J., což podle žalobce zakládá pochybnost o její podjatosti. Takto uplatněná námitka není včasná a ani dostatečně konkrétně se v ní neuvádí, jak se měl Mgr. Č. o zmocněnci negativně vyjadřovat*“. Krajský soud se tímto odůvodněním (byť implicitně) vypořádal také se závěry plynoucími ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 197/2016 - 34, resp. následujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 8 As 166/2018 - 30. Nyní projednávaná věc se skutkově odlišuje od stěžovatelem citované judikatury, neboť v tehdy souzené věci nebylo na žádost žalobce

sděleno jméno oprávněné úřední osoby a správní orgány zůstaly ohledně této žádosti nečinné (viz bod [9] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu), zatímco v nyní projednávané věci stěžovatel byl informován o tom, kdo všechno je v daném konkrétním správním řízení oprávněnou osobou. Závěry učiněné ve stěžovatelem uvedeném rozsudku v nynějším případě nemohou být využity pro skutkovou odlišnost, Nejvyšší správní soud proto neshledal nezákonnost v postupu krajského soudu ani důvod předložit věc rozšířenému senátu.

[13] Namítal-li stěžovatel, že krajský soud nepřihlédl k relevantní judikatuře týkající se obdobné věci a neposoudil otázku podjatosti správně, Nejvyšší správní soud s touto námitkou nesouhlasí a připomíná, že ačkoli povinností orgánů veřejné moci je svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou dílčí námitku, resp. argument (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06 a III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry [protože zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, nebo ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Afs 113/2018 - 76)], případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní, tedy, že na námitky účastníka řízení lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí, což nastalo i v nyní projednávané věci.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že otázka konkrétnosti vznesené námitky nebyla podstatná, neboť pro posouzení námitky podjatosti v dané věci bylo rozhodující, že stěžovatel ji uplatnil až v žalobě, ačkoliv mu nic nebránilo, aby ji uplatnil včas ve správním řízení, což však neučinil ani přes informaci správního orgánu prvního stupně o tom, kdo je v daném řízení oprávněnou úřední osobou. Z tohoto důvodu je také irelevantní odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 105/2009 - 92, který se vyjadřoval k procesnímu postupu soudu při nekonkrétnosti žalobních námitek či příliš obecných žalobních námitkách.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2021

JUDr. Radan Malík

pokračování

předseda senátu